

Boletín Noticiario del Ateneo Obrero Cultural

GRANOLLERS : CALLE DE TARAFÀ, 55

ART. 1.º Siendo exclusiva y esencialmente cultural la finalidad del Ateneo, no pueden, la Junta Directiva ni los socios, realizar en nombre y representación del mismo, actos públicos de significación política ni religiosa; no obstante, dentro del mismo podrá discutirse y estudiarse toda tendencia, escuela o doctrina.

(De nuestros Estatutos)

De la «Diada del Llibre»

De la Festa del Llibre, s'han dit multitud de coses. S'ha dit, sobre tot, que és Els Reis dels grans; se la compara al Nadal, a les diades més senyalades de l'any; i això està en l'ànim de tothom, que dita festa s'ha anelat de bell antuvi i ha adquirit ja la consagració que altres festes han necessitat de la força assimilativa que comporten en sí els anys i la tradició.

* * *

En nostra ciutat també detenien el pas del vianant unes parades de llibres, les portades virolades dels quals atreïen l'esguard on cadascú hi cercava l'autor preferit.

En uns, el pressupost migrat, comparat amb l'afany d'adquisició, i en altres sense pressupost fixat, però disposats a sacrificar unes pessetes a honor de la Diada; els veïeu, als primers, amb els ulls guspirejants, amb aquella «febreta sublim» que denota tots els seus trets, indecisos davant l'adquisició, per excés, i en els altres, mirant amb passivitat de bou el que escolleixen els demés, retenint en els seus dits unes monedes que s'han mirat infinitat de voltes amb sentimental esguard, i que opten per a adquirir, preu per preu, el llibre més gruixut.

Els uns i els altres, però, convenen en una cosa: en que la despesa queda compensada sempre, per desafortunada que sigui l'adquisició. Els llibres, tots, fins els més dolents, enclouen una part de bellesa o d'ensenyança.

* * *

La Festa del Llibre, com la Festa del Treball, pot — i ens hem d'esforçar perquè així sigui — reportar beneficis inapreciables per a l'avenç espiritual i material del poble, i a mida que el poble vagi glorificant en els seus dies de festa idees nobles i no ídols, adquirirà simultàniament llibertat i consciència, qualitats indispensables per a l'obtenció de l'ideal.

Els llibres bons

Quins són els llibres bons?...

Veus ací una pregunta que, en ésser-nos feta amb tota ingenuïtat, ens ha deixat desconcertats, no atrevint-nos a contestar-la sense una prèvia i fonda meditació.

La resposta no és tan senzilla com sembla. El trobar-la, depèn gairebé d'una sensació de l'ànima. En realitat, gaudim de tan pocs llibres bons, que ens apar difícilíssim precisar quins són els bons. Per a nosaltres, poden ésser uns, i per a altri, altres ben distints. Emperò per a homes d'una mateixa sensibilitat, salvant petites diferències, sempre seran els mateixos.

Ens apar molt poc raonable investigar quin és el bon llibre. La raó és freda com el glaç i pot induir-nos a cometre greus errors. Per exemple: la lectura de «L'infern», de Barbusse, ens ha produït estones de malestar i fins ens ha resultat repugnant; no obstant i això, la raó ens dicta que és una bona obra, meritòria i genial, amb tot i que en ella hi hem trobat en

manca la sensació que produeix el llibre bo.

Són poques, molt poques, les obres que reuneixin les tres qualitats de mèrit, de genialitat i de bonesa. La raó, adverteix el mèrit; l'intel·ligència, el què és genial. I el bo? El bo sols pot ésser advertit per una sensació; sensació que és inconfusible.

Quan, en llegir un llibre, ens produeix una sensació de benestar i de joia que sols pot ésser produïda per les coses bones en tot el sentit del mot «bo», pot ocórrer que durant sa lectura, commoguts i emocionats, com si no poguessim resistir tanta emoció sensitiva, inconscientment, sense ni donar-nos-en compte, tanquem el llibre i, en santa meditació, l'acariciem amb la dolcesa dels nostres ulls o bé l'alcem i el posem junt al nostre cor.

Tots aquells llibres que en un gest impensat són acariciats o es posen prop del cor, tenim la seguretat que, per aquell qui els llegeix, són llibres bons.

AMIC

(De La Gralla)

De la responsabilitat

Deure de cadascú i que cal desvetllar la seva realitat i importància, és el de la responsabilitat moral. L'home que, pels seus coneixements, per la seva actuació o pel seu entusiasme, ha lograt la confiança dels seus companys, no pot a gratcient abusar-ne i menys malograr-la.

Naturalment, encara que dintre l'esfera en que desenrotllem nostres activitats tenim de parlar dels companys, no volem pas dir que els homes representatius més elevats en siguin exempts de responsabilitat; com més graus de confiança s'hi tingui i més s'espera d'ells, menys poden defraudar-los.

I és que és necessari sentir intensament la responsabilitat, individual o col·lectiva, per a emmenar l'esforç dintre cada especialitat. Per pusil·laminat les menys de les vegades, i per comoditat casi sempre, no es treballa tan intensament com fóra de desitjar i com hi ha dret a esperar dels dots d'individus capacitats.

Tant com en els homes representatius, la responsabilitat també pertany a les altres categories. Tots tenim l'obligació de contribuir a la causa de l'humanitat; l'home més ínfim de la terra té el deure, sinó de millorar els altres, de millorar-se ell mateix.

Què diríem de l'home carregat de ciència i excessivament còmode, que es negui a ensenyar quelcom del què sap als demés? Quin benefici haurà portat a la humanitat? Si ell sentís la responsabilitat del seu deute envers els seus semblants, i la responsabilitat dels seus actes davant la civilització, no hi ha dubte que obraria altrament. I el cas té menys excusa quan és difícil que altre pugui reemplaçar-lo amb probabilitats d'èxit.

Si no fós el sentit de la responsabilitat que empeny l'ésser humà, quantes empreses no es malograrien! I quantes empreses han fracassat, no acomplint la tasca que havien projectat i era d'esperar, perquè els seus directors no han copsat aquesta obligació inel·ludible: aquest esperó de la responsabilitat, que du a terme les grans obres, que fa suportar amb gust tots els treballs i esforços consegüents, donant la satisfacció del deure acomplert...

El dia que els homes se sentin veritablement responsables, la causa de la pau i de la justícia hi haurà guanyat infinitament.

MARCEL